

ת"פ 16161/04/21 - מדינת ישראל נגד יוסף ג'ולאני - עניינו הסתיים, חמזה קוואסמי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 16161-04-21 מדינת ישראל נ' ג'ולאני ואח'

בפני	כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד יעל איגרא
	מפרקליטות מחוז ירושלים - פלילי
נגד	
הנאשמים	יוסף ג'ולאני - עניינו הסתיים
	2. חמזה קוואסמי
	ע"י ב"כ עו"ד אמיר נבון

גזר דין לנאשם 2

העובדות וטענות הצדדים

1. נאשם 2 (להלן: **הנאשם**) הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה בעניין העונש בעבירות של סיוע לעסקה בנשק לפי סעיף 144(ב2) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין תשל"ז-1977, נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ב)רישא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, ונהיגה ללא רישיון בתוקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] בצירוף סעיף 38 לפקודה זו.

כתב האישום המתוקן במסגרת ההסדר מייחס לשני הנאשמים עבירות נשק. נאשם 1 היה הגורם הדומיננטי וביצע את מרבית העבירות. הוא הורשע בשני אישומים שכל אחד מהם כלל עבירות של סחר בנשק ונשיאה והחזקה של נשק, כשהמדובר במכירת אקדחים וכדורים לסוכן משטרתי סמוי, לאחר משא ומתן שכלל גם ניסוי של כלי הנשק. האישום השלישי מייחס לשני הנאשמים, אם כי גם באישום זה חלקו של נאשם 1 גדול ומשמעותי יותר. באישום זה מתוארת עסקה בין נאשם 1 לסוכן ביום 20.3.21, שכללה מכירת אקדח 9 מ"מ וארבע קופסאות כדורים תמורת 39,200 ₪. בשיחה ביום 22.3.21 הודיע נאשם 1 לסוכן שלא עלה בידו להשיג כדורים והתמורה הופחתה ל-37,000 ₪. הסוכן ביקש מנאשם 1 להביא עמו אקדח נוסף שהציע למכור לו בעבר. הצדדים הגיעו לנקודת המפגש, נאשם 1 הגיע (כשהוא רכוב על אופנוע שנמסרה לגביו הודעת אי שימוש) ונשא עמו שני אקדחים, האחד תוצאת סמית ו-ווטסון, ארה"ב, קליבר 9 מ"מ פראבלום, והשני אקדח חצי אוטומטי מסוג גלוק תוצרת אוסטריה, אף הוא 9 מ"מ פראבלום. נאשם 1 נכנס לרכבו של הסוכן והציע לו את האקדחים תמורת סכומים של 36,000 ₪ ו-48,000 ₪. נאשם 2 הגיע אף הוא לנקודת המפגש על אופנוע והביא מזוודה ובה מחסנית ואבזרי נשק נוספים, אותה מסר לנאשם 1 והסוכן ניהלו משא ומתן, במהלכו הודיע נאשם 1 כי באפשרותו להציע למכירה אקדח נוסף. הוא התקשר לנאשם 2 וזה הביא אקדח חצי אוטומטי D.D.G עם מחסנית ריקה תואמת. נאשם 1 מסר למוחמד את שלושת האקדחים ומחסנית הכוללת

4 כדורים, השלושה נסעו למקום הנטוש ומוחמד ירה בכל אחד מהאקדחים כדי לוודא את תקינותו. לאחר מכן חזרו לנקודת המפגש. הסוכן מסר לנאשם כסף תמורת האקדח וכן את יתרת התשלום בגין העסקה הקודמת, ובעת ספירת הכסף נעצר נאשם 1. נאשם 1 הורשע באישום זה בעבירות של ניסיון לסחר בנשק ובאביזרי נשק, נשיאה והובלה של נשק ונהיגה ברכב שהוצאה עליו הודעת אי שימוש.

נאשם 1 נדון בגין העבירות בהן הורשע ל-5 שנות מאסר בפועל ועונשים נלווים.

2. ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לטיעונים לעונש שנשמעו בעניינו שלנאשם 1 ולגזר הדין שהושת עליו. היא ציינה כי מדובר במצב חירום מבחינת עבירות הנשק, ו"נהרות דם" נשפכו מאז נגזר דינו של נאשם 1. לדבריה בית המשפט העליון הבהיר שכל מי שנוטל חלק בשרשרת הנשר באופן לא חוקי, דינו אסר לתקופה ממושכת. כך על מנת לנסות להחזיר את הביטחון לציבור.

לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם שבפני הורשע הן בהחזקת נשק והן בסיוע לסחר בנשק, כשעבירת הסחר היא העבירה החמורה ביותר מבין עבירות הנשק. חלקו באירוע היה משמעותי, הוא הביא למקום את האקדח שבזכותו היתה העסקה אמורה להתבצע, שכן האקדחים שהוצעו מוקדם יותר לא השביעו את רצונו של הסוכן. לדבריה כניסתו של כל כלי נשק לשרשרת השימוש וההפצה הוא אדיר, וכך גם במקרה זה, אלמלא היה הרוכש סוכן משטרתי. כדי לבצע את העבירה, הנאשם ביצע גם עבירה של נהיגה ללא רישיון.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שנזכרה בעניינו של נאשם 1, וכן לפסיקה נוספת. בין היתר לפסק הדין שניתן לאחרונה בע"פ 3569/22 **מדינת ישראל נ' פיראס חדיר** (23.6.22) (להלן: **עניין חדיר**), שם הורשעו המשיבים בעבירה של סיוע לסחר בנשק, ומשיב 2 הורשע בנוסף גם בהחזקת נשק, נשיאתו והובלתו. מדובר במכירת נשק מסוג m-16 לסוכן משטרתי סמוי. עונשיהם של המשיבים הוחמרו בערעור מ-15 ו-18 חודשי מאסר בפועל ל-21 ו-24 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

המאשימה טענה כי ההשוואה לעונש שנגזר על נאשם 1 אינה עניין אריתמטי. היא ביקשה לקבוע מתחם ענישה בין 30-60 חודשי מאסר בפועל. לנוכח התסקיר הבינוני בעניינו של הנאשם, ונטילת האחריות החלקית, ביקשה המאשימה לגזור עליו עונש ברף התחתון של המתים, וכן מאסר על תנאי וקנס.

3. ב"כ הנאשם טען כי יש לקבוע מתחם בהלימה מלאה לגזר דינו של נאשם 1. הוא הפנה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשים נמוכים באופן ניכר מרמת הענישה שהתבקשה על ידי המאשימה. מביניהם אציין: ע"פ 587/22 **עדאב אבו נאעסה נ' מדינת ישראל** (22.5.22), בו נדחה ערעור על עונש שכלל 20 חודשי מאסר בפועל על עבירות של נשיאה והובלה של נשק, סיוע לעסקה בתחמושת וניסיון לעסקה בנשק; ע"פ 3793/20 **השאם מוריחי נ' מדינת ישראל** (23.11.20), בו נדחה ערעור על עונש שכלל 30 חודשי מאסר בפועל שנגזר על המשיב לאחר שהורשע בניסיון לעסקה בנשק. המתחם שנקבע עמד על 18-48 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 25639-03-21 **מדינת ישראל נ' קאסם תאיה** (25.1.22), שם נקבע לעבירת החזקת נשק מתחם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר, והנאשם נדון בגין עבירה זו ועבירות נוספות ל-45 חודשי מאסר בפועל.

לטענת הסניגור הרף התחתון של מתחם הענישה לעבירה מושלמת של סחר בנשק צריך לעמוד על 16-18 חודשי מאסר בפועל, וכשמדובר בעבירת סיוע - מחצית מכך. מתחם זה מתיישב, לטענתו, גם עם גזר דינו של נאשם 1.

הסניגור ציין כי הנאשם היה נתון במעצר במשך 8 חודשים, ולאחר מכן במעצר בית במשך 9 חודשים נוספים. לדבריו הנאשם טעה טעות קריטית בחייו כאשר חבר לחברה שולית, אולם הוא מכה על חטא ומבקש להמשיך בחייו. הסניגור ביקש לאפשר לנאשם להמשיך בהליך הטיפול, לדחות את מתן גזר הדין ולאפשר לו להמשיך בטיפול בחסות שירות המבחן.

הנאשם עצמו אף הוא אמר כי הוא מעוניין בטיפול.

4. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם. על פי התסקיר הנאשם רווק כבן 22, עובד בתחום הבטיחות באתרי בניה, ומצוי במעצר בית בבית סבו. הוא גדל במשפחה נורמטיבית ותומכת אולם לנוכח מחלת אביו וקשיים חברתיים לא המשיך בלימודיו והחל לעבוד ולתמוך במשפחתו לאחר 10 שנות לימוד. הנאשם ללא עבר פלילי וההתרשמות היא שהעבירות אינן משקפות את אורח חייו וערכיו. מעצרו וחשיפת המעשים עשויים לסייע במניעת הידרדרות עתידית, אולם קיים גם סיכון להמשך מעורבות בעבירות נשק לנוכח התחברות הנאשם עם גורמים שוליים. הנאשם קיבל על עצמו אחריות חלקית לעבירות בהן הורשע והביע נכונות מילולית להשתלב בהליך טיפולי. קצינת המבחן התרשמה מנכונות ראשונית להשתלב בטיפול, ועם זאת ציינה כי הוא נתון להשפעות ומתקשה להציב לעצמו גבולות ברורים במסגרת קשיים חברתיים. היא המליצה על עונש לש מאסר בעבודות שירות לנוכח חומרת העבירות, שעונש מציב גבולות, ומאידך במטרה להימנע מחשיפה לגורמים עברייניים ולהתנהגות שולית. כמו כן ביקשה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

מתחם העונש ההולם

5. אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות נשק והסכנה הרבה הנשקפת מהן. הסחר בנשק עלול להביא להימצאותו של נשק בידי גורמים המעוניינים לעשות בו שימוש אסור, ולגרום לסיכון ממשי של שלום הציבור, בין שהסיכון בטחוני ובין שהוא פלילי, והנכונות לשלם לשלם סכומי כסף גדולים תמורת נשק, מעידה על נכונות ואף כוונה לעשות בו שימוש.

בגזר הדין בעניינו של נאשם 1 הפניתי למספר פסקי דין בהם עמד בית המשפט העליון על החומרה שבעבירות הנשק, על הקשר בין הימצאותו של נשק בידים לא מבוקרות לבין השימוש הבלתי חוקי בו ועל הצורך להילחם בעבירות אלו באמצעות ענישה הולמת. כך נאמר, בין היתר, בע"פ 4154/16, **רון דהוד נ' מדינת ישראל** (19.1.17); בע"פ 9543/09, **בילאל רחאל נ' מדינת ישראל** (19.1.10); בע"פ 761/07, **מיכאל אדרי נ' מדינת ישראל** (22.2.07) ועוד.

העמדה שהובעה מזה שנים בפסיקה קיבלה משנה תוקף בשנים האחרונות, לנוכח התגברות הפשיעה האלימה והשימוש התדיר הנעשה נעשה בנשק בלתי חוקי, ומביא לקיפוח חייהם של חפים מפשע.

לאחרונה נפסק בע"פ 6068/21 **מדינת ישראל נ' אברהים פקיה** (19.12.21):

"יש להדגיש את החומרה היתירה שנודעה לביצוע עבירות נשק, על כל סוגיהן ומיניהן. במסגרת פסק הדין בע"פ 4595/13 זובידאת נ' מדינת ישראל (6.7.2014) בית המשפט קרא למחוקק לשקול את החמרת הענישה בעבירות נשק. בהמשך לכך, בשנת 2018 תיקן המחוקק את סעיף 340 לחוק העונשין והחמיר את העונש הקבוע בצידה של עבירת ירי מנשק חם (ראו: הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 132) (ירי מנשק חם),

התשע"ח-2018, ה"ח 1223). זאת, כצעד נוסף למלחמה בתופעת השימוש בנשק ופוטנציאל הנזק הכרוך בכך.

בהמשך לתיקון זה, בית משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם, כי עבירות הנשק הפכו לחזון נפרץ, המביא לעיתים מזומנות לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען (ראו מיני רבים: ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מג'יד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018)).

לגישה מחמירה זו מתווספת חומרה יתירה בענייננו בגין העובדה כי המשיב לא פעל להסגרת הנשק בו השתמש לידי המשטרה עד עצם היום הזה. כפי שציינתי בעבר, כלי נשק אשר אינם נמצאים בידי רשויות החוק עלולים לשמש לפעילות עבריינית המסכנת את שלום וביטחון הציבור, ואף לשרת גורמים עוינים לפעילות על רקע ביטחוני (וראו ע"פ 4530/19 ג'זאווי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (11.8.2019)).

גם בעניין חדיד הנ"ל הבהיר בית המשפט כי "אכן, המערערים לא הורשעו בסחר בעבירות נשק, אלא בעבירה נגזרת של סיוע לסחר בנשק, אך מגמת ההחמרה בענישה פורסת מצודתה על כל חוליה וחוליה ב'שרשרת הנשק'" (פסקה 8 לפסק הדין).

6. לעניין הענישה הנוהגת אני מפנה לסקירת הפסיקה בגזר דינו של נאשם 1, שלא אחזור עליה כאן, וכן לפסקי הדין שנזכרו לעיל בטיעוני הצדדים. כמו כן אפנה לפסק דין שניתן לאחרונה בע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.22), שם נקבע מתחם בין 30-42 חודש לעבירה של נשיאת נשק, ובית המשפט (כב' השופט א' שטיין) הבהיר כי מדובר בהנחיה שיטתית לכלל הערכאות. בפסק דין זה עמד בית המשפט העליון פעם נוספת על הצורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק ועל הנימוקים לכך. נקבע כי ראוי היה לגזור על המשיב עונש של 36 חודשי מאסר, אולם מהטעם שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין הוחמר העונש ל-28 חודשי מאסר בלבד. וכך נאמר שם, בפסקה 15 ואילך לפסק הדין:

"בהמשך לדברים אלה הבהרתי, בפסק הדין שניתן באחרונה בהסכמת חברי השופטים י' אלרון וי' כשר, כי הענישה המחמירה והבלתי מתפרשת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העבריין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעבריין צעיר שהסתכן לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" (ראו: ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.7.2022)). זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואציין את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברייני נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקינן במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העברייני אינו מרחם על הקורבן הבא (ראו והשוו: ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.11.2018)).

כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגיר בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריה (לצד עונשים נלווים בדמותם של מאסר-על-תנאי וקנס).... יאה זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקוטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה".

7. נסיבותיו של אותו מקרה היו חמורות מנסיבות כתב האישום שבפני. שם מדובר בתושב שטחים שהחזיק באקדח חצי אוטומטי כאשר נסע ברכב. הוא נדרש על ידי שוטרים לעצור, החל להימלט וכשנתפס נאבק עם שוטר. בעניינינו אין מדובר בנשק אוטומטי או חצי אוטומטי אלא באקדחים רגילים. הנאשם החזיק בנשק זמן קצר מאד, למעשה רק הביא אותו לנאשם 1, ואין חולק על כך שנאשם 1 היה הדמות הדומיננטית בביצוע העסקאות. מעשיו של הנאשם היו, במהותם, מעשים של סיוע בלבד, כאשר נאשם 1 הוא שניהל את האירוע, כמו גם את האירועים הנוספים המתוארים ביתר האישומים שלא יוחסו כלל לנאשם 2. מאידך גיסא, מעשיו של הנאשם תרמו לביצוע העסקה והם מצביעים על מעורבות בעסקי הנשק של נאשם 1.

לנוכח האמור אני קובעת מתחם ענישה הנע בין 24-40 חודשי מאסר בפועל.

8. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הנאשם שבפני הוא צעיר ללא עבר פלילי ומדובר בהסתבכות ראשונה שלו. הוא הודה, חסך זמן והכיר באחריותו. התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם חיובי בעיקרו, אם כי עולים ממנו גם קשיים. על פי האמור בתסקיר, הנאשם אף הביע רצון מילולי להליכי שיקום וטיפול. עם זאת, שירות המבחן לא המליץ על דחיית הדיון לצורך הליך טיפולי ולפיכך אינני סבורה שיש מקום לקבל את בקשת הסניגור לדחיית גזר הדין.

לנוכח עקרון אחדות הענישה יש להביא בחשבון גם את גזר דינו של נאשם 1, אשר הורשע, כאמור, בחלקו באישום המתואר לעיל וכן בשני אישומים נוספים שכללו עבירות מושלמות של סור בנשק במכירה לסוכן משטרה. בגין כל אלה נדון נאשם 1 ל-5 שנות מאסר בפועל. אמנם אין מקום לחישובים אריתמטיים, אולם יש להביא בחשבון גם שיקול זה.

הנאשם היה נתון במעצר במשך כ-8 חודשים, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית, בו הוא נתון תקופה לא קצרה.

העונש הראוי

9. לאור כל האמור אני מטילה על הנאשם עונש כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 26 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

2. מאסר על תנאי ל-3 חודשים למשך 3 שנים על עבירת נשק או נסיון לעבור עבירה כזו.

3. קנס בסך 2,000 ₪ שישולם תוך 3 חודשים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.